

Un *ex-perseverant* del gremi dels teixidors, secretari que fou de la *Lliga*, s'ha deixat la *perseverància* i la *Lliga* per a veure si faria *lliga* amb una nena barcelonina que viu al Firal, d'una serietat tan clàssica que hom no l'ha vist riure mai.

Voldríem saber si la *perseverància* d'aquest noi l'ha fet riure o no. I sinó l'ha fet riure que es faci visitar, doncs aquest noi és *graci-oso!* No ho veu com li fa l'osso?

= Especialitat-Monja-Quina. Aperitiu i Reconstituent de fama mundial.

Dipositari, E. Hostenc Trasfi, carrer Girona, Ciutat.

Els de «La Tradició», *duro que duro* amb els telèfons, es veu ben bé que els hi agrada de telefonar.

Si la tradició ho diu...

En un dels bancs d'Olot i no em refereixo ni a n'els del Parc ni als del Firal, tenen un cobrador moreno amb pretencions de Rodolfo Valentino, diu que totes les nenes li diuen coses.

Pobric! ja són pretencions; que no ho sap que nosaltres portem un rètol que diu, «Ocupado», perquè el *bello sexo* ens deixi viure en pau i ni ens tenim per Rodolfos ni volem semblar-nos-hi.

Del senyor Aumallé (a) Sol, administrador de La Caritat, havem rebut una relació d'ingressos i gastos del primer trimestre d'aquest any. El felicitem perquè porta els comptes molt millor que nosaltres, que tot just tenim un mes de vida i ja estem pròxims a la suspensió de pagos i això que no havem de donar menjar a ningú.

Sabem per l'Ocell que l'article d'en Mir a la «Revista d'Olot» parlant d'en Pujol, va fer tan mal efecte i que el mateix Pujol diu que li contestarà amb un escrit.

Nosaltres no ho creiem, millor dit, ho creiem que li farà un altre, doncs no és pas el mateix fer anar el pinzell que la ploma.

Ja que en Pujol no tindrà mai les plomes de l'Ocell.

Pròximament veurà la llum la Lluna d'Olot.

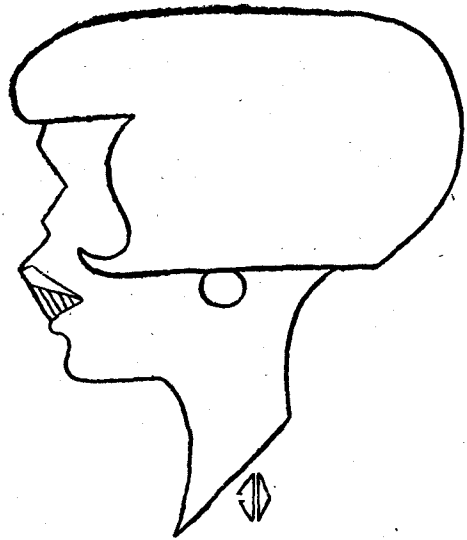
El primer *eclipse* ja serà total. Total... res.
Res, homes, res!

IGNASI IGLESIAS

La senyora Marieta La Llar apagada

Edició Homenatge—Pròleg de J. Puig i Ferrer.

De venda en l'Impremta Aubert.

La simpàtica Lola que ens té tocats de l'ala.

En Peligro de Muerte, o el Baron de Pinto o simplement el Baron, ja que amb tots aquests noms s'hi entèn el bon amic xòfer-panader, ha fet reformes a la seva celestial façana convertint-se la boca amb un *Almacen de oro de ley*, fillets, Déu ens en guard d'una mossegada. Abans allò era el caixal corcat, però avui dia pot figurar en el «Lovemèe». Quina presentació! i quina duresa, només podia glopejar robells d'ou i pa de pessic i ara ja trenca abellanes i pinyons com els lloritos i no més menja turrons de crocan, admetlles d'Arenys, garrapinyata i cigrons crusos i per begudes petroli i sal fumant.

Vaja, ho celebrem i que li duri.

Als Telèfons, de les Telefonistes, han estrenat un llum, que l'encenen a la nit, és una mena de caps de llustre grossa que gaire bé ens agrada tant com l'anunci d'en Quicu Peluquerò.

Tots dos *ensenyen prou el llustre*.

= Xampany «Rigol» és el millor.

Dimecres anàrem al Firal a sentir les sardanes d'en Bou i no quedàrem defraudats de ço que llegíem en el programa de «nit de joia i alegria», perquè francament, fou així. Animadíssim, dominant però nenes boniques que les dansaren alegrement; no hi faltava ningú, fins hi veïrem els tauròfils, que ens digueren que el nom d'en Bou els simpatitzava força.

Hom hi notà la mà organitzadora del nostre *raro* impressor. Si quan fes el nostre periòdic ho fes amb l'alegria que dimecres tocava la trompeta ens estalviaríem molts escàndols.